

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Κωνσταντινουπόλ. δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Ἐνδρόμαϊ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοσπηλιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1899

Ἔτος 21ον.— Ἀριθ 40

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 316)

— Ἐδῶ σας θέλω τώρα! ἀνέκρα-
ξε ὁ πεζοναύτης· τὸ εἶδατε; ἐγὼ καλὰ
ἀνέκραξα· νὰ ἰδοῦμε μόνον τί ἔχουν

— Ὅσο γιὰ τὰ βρέλια, εἶπεν ὁ Ρο-
γήρος, μοῦ φαίνεται πως ὄχλουν χοιρο-
μυῖα· εἶδα πολλὰς φορές μέσα σὲ
παραμυῖα βρέλια, πού τα βρά-
ζουν εἰς λαθρέμποροι· ὅσο γιὰ τὸ
σάκκον, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἔχη
ἐντόπιον κρασί, παλὴρό, σὲ μπου-
κάλια.

Ἐρωτός ὁμοθυμίου χαρὰς ὑπε-
βόησεν τὴν αἰσιόδοξον πρόγνωσιν.
Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὁ Πα-
παφίγκος ἤνοιξε τὸ πρῶτον βα-
ρέλι... Ἀπογοήτευσίς!

Τὸ βαρέλι ἦτο γεμάτον μὲ
πυρετώδη!

Με πυρετώδη ταχύτητα ἤνοι-
ξε καὶ τὰ δύο ἄλλα. Τὸ ἀποτέ-
λεσμα τὸ ἴδιον· παντοῦ πυρετίς!
Συγχρόνως ὁ Ρογήρος ἤνοιξε
καὶ τὸν σάκκον, ὁ ὁποῖος περιεῖχε
πυρετικὰ μολύβδου καὶ σφαίρας.

Κατήφεια πένθιμος κατέλαβε
τοὺς φυλακισμένους μετὰ τὰς ἄλ-
λων παλλήλους αὐτὰς ἀποκαλύψεις.

— Τοῦλάχιστον, τώρα ἔχομεν
ἔσθ' ὁ μαρκήσιος, τώρα ἔχομεν
πολεμορραδίαν.

Τότε ὁ Παπαφίγκος συνέλαβε
ἐκείνιον τολμηρὸν καὶ ἀπεγνώ-
στην.

Τὸ βάρβαρον, τὸ ὁποῖον ἔχαινε
ἐν τῷ σπηλαίου, ἀπὸ τὸ
ἐκτεθειμένον μέρος τοῦ δρόμου, ἦτο

ἐκτεθειμένον, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ
παύσῃ βαλόν, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ φθάσουν
ἐκείνιον, ὅτι ἦτο τὴν βοήθειαν τῶν

ποταμῶν κατωμὲν τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν
ἐν τῷ σπηλαίῳ. Ὁ πεζοναύτης ἤθε-
λε τὸ ὑπόγειον· ἄλλο μέσον. Ἐ-

πείσθη νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἐπεχείρησε νὰ
ἀνέλθῃ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐκφυγεῖν τῶν βρά-
χων καὶ τῆς βοήθειας τοῦ ἐγγχειριδίου του, τὸ

ἦτο, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐγγχειριδίου του, τὸ
ἦτο, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐγγχειριδίου του, τὸ
ἦτο, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐγγχειριδίου του, τὸ

λίθου. Ἀμα θὰ ἐφθλυνεν εἰς τὴν κορυφὴν,
ἐλογάριαζε νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς συν-
τρόφους του νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, ἀνελ-
κῶν αὐτοὺς διὰ τοῦ σχοινίου του.

Δυστυχῶς καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο
ὅσον καὶ τὰ ἄλλα ἀπραγματοποιήθη.

Ὁ βράχος, λεῖος καθ' ὅλην του τὴν
ἐπιράνειαν, δὲν ἐπαρυσίαζεν ἀρκετὰς ἁ-
νωμαλίαις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίστανον δυνατὴν

βούλειον. Ὅλοι, μέχρι τοῦ τελευταίου,
εἶπαν τὴν γνώμην των. Τὰ εὐρύτερα
καὶ τὰ ἀνοητότερα σχέδια ἐπρωτάθησαν
διαδοχικῶς καὶ ἀπερίφθηναν. Ἡ θέσις
τῶν δυστυχῶν Γάλλων ἦτο κρισιμωτάτη·
τοὺς ἐξασπνίζε τροπάντων ἡ πείνα, διότι
ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας δὲν εἶχον
φάγη τίποτε. Ἡ φειδότης ἡφανίσθη,
ὅλοι ἦσαν κατηρεῖς, μελαγχολικώτατοι.

Καὶ αὐτὸς ὁ Πασιφάγκος,
δαγκάνων τὸ μουστάκι
του, ἐσφιγγε τοὺς γρόν-
θους καὶ περιεφέρετο εἰς
τὸ ὑπόγειον, ἐπάνω κά-
τω, ὡς θηρίον μέσα εἰς
τὸν κλωδὸν του.

Ὁ Παπαφίγκος, διὰ
νὰ κόμῃ κατὶ τί καὶ νὰ
διασκεδάσῃ τὴν μελαγ-
χολίαν του, ἐλάττειε δυ-
νατὰ τοὺς βράχους, ἀ-
παγγέλλων ὀλοκλήρον τὸ
κερβεόλογιον τῶν ναυτι-
κῶν του βλασφημιῶν.

Ὁ μαρκήσιος, καθή-
μενος παρὰ τὴν εἴσοδον,
ἐπέβλεπε τοὺς ἐχθρούς,
τῶν ὁποίων ἡ παρατε-
ταμένη ἰπράξις τὸν ἀ-
νησύχει εἰς μέγαν βαθ-
μόν.

Ἐγὼ οἱ χωροφύλα-
κες, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, ἐφαίνοντο κοι-
μώμενοι, μόνος εἰς τὴν
γωνίαν του, ὁ Ρογήρος
ἐσπυλολογίετο...

Ἐσπυλολογίετο, ὀλιγό-
μενος βαθύτατα, διὰ αὐ-
τὸς χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε
γίνῃ ἡ αἰτία τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον
διέτρεχον τώρα οἱ γενναῖοι ἐκείνοι στρα-
τιῶται...

— Κακὸ χρόνο νάχουν!· ἐδρουχήθη
ἐξῆρχα ὁ Παπαφίγκος· μὰς ἐσπυλολογί-
ετο μετὰ αὐτοὺς οἱ παληοστέραιοι καὶ
δὲν εἶνε τρόπος νὰ βγοῦμε ἐξ' ἀνοικίας.

— Νὰ τοὺς πάρῃ ὁ σίφωνας! ἀνέ-
κραξεν ὁ Πασιφάγκος· μοῦ φαίνεται πως
θὰ βγῶ, καὶ τὸν πρῶτόν μου θὰ τσακώ-

« Φρικώδες θέαμα τοὺς ἀνέμεινε. » (Σελ. 322, στήλ. γ'.)

τὴν ἀναρρίχησιν, καὶ μίχ σπείρα, συρί-
ξασα εἰς τὰ ὄψα τοῦ παρατολμοῦ ναυτοῦ,
διαρκούσης τῆς ἀπολείρας, τὸν ἐπέσειεν
ἐντελῶς, ὅτι ἡ ἀνάδρασις ἦτο κητόρθωτος.

Ἐπείστροφεν εἰς τὸ σπήλαιον, φθορί-
ζων ἐν ἀχνυακότητι:

— Χίλις ἐκατομύρια κωνοίς! δὲν
εἶνε τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μπο-
γάκι!...

Καὶ πάλιν οἱ φυλακισμένοι ἐκαμιν συμ-

σω, θά τον φάγω!... Δέν υποφέρεται!...

— Ο Ρογήρος έσηκώθη.
— Σταθήτε, είπε, καί μου ήθλε μιά ιδέα.

— 'Αρμένισε, μούτσο! είπεν ο Παπαφίγκος.

— 'Όταν ένα πλοίο χάσῃ κάθε έλπιδα, εξηκολούθησεν ο μικρός αὐλητής τῶν Πεζοναυτῶν, όταν ο έχθρός τὸ περικυλώσῃ ἀπὸ ἑλα τὰ μέρη καί πλησιάζῃ νὰ το συλλάβῃ, τί κάμνει Βάζει φωτιά νὰ το μαρουτί καί τινάζεται 'στὸν ἀέρα!

— 'Όχι, παίζουμε! είπεν ο Παπαφίγκος, σείων τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν κ' εἰμῖς ἔχουμε τρία βαρέλια μαρουτί 'ς ἀνατινάξουμε τὸ ὑπόγειο.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ο Πασίχαρος· ο μικρός ἔχει δικαίον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ο μαρκήσιος· ἴσως εἶνε καί αὐτὸ ἕνα μέσον... ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς θά το ἐκτελέσωμεν χωρὶς κίνδυνον.

— Τί μας μέλει! ὑπέλαβεν ο χωροφύλαξ· καλλίτερα νὰ πᾶμε καί 'μεῖς μαζί με τοὺς Ἰσπανοὺς, παρὰ νὰ μείνωμε ἐδῶ μέσζ, νὰ πεθάνωμε τῆς πείνας.

— Καλὰ λέει! ἐπεδοκίμασεν ο Παπαφίγκος.

— Νομίζω, είπεν ο Ρογήρος, ἔτι μπορούμε νὰ φάσωμε τὰ βαρέλια 'στὴν εἴσοδο, καί νὰ τοὺς βάλωμε φωτιά ἅμα θὰ εἴμεθα πετὰ 'στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ ὑπογείου.

— Ναί... ἴσως... ἀπεκρίθη ο Λουδοβίκος Νοαρμών· ἡ ιδέα σου εἶνε καλὴ κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς μιά στιγμή πῶς θά κατορθωθῇ.

— 'Αχ, ἐστέναξεν ο Παπαφίγκος, ἂν εἴχαμε ἐδῶ τὸ Λαδουρέκο, θά μας ἐφώτιζε!

— Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, είπε μειδιῶν ο μαρκήσιος· Ὅπως δὴποτε, εἴμποροῦμε νὰ κυλίσουμε ἕως ἐδῶ τὰ βαρέλια, καί νὰ κάμουμε φυτίλια μακρυά, δεκαπέντε μέτρα τοῦλάχιστον.

— Ἐμπρός! ὅλοι μαζί! ἀνέκραξεν ο Παπαφίγκος.

— Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴν κυρούλα μου τὴ μακαρίτισσα, ποῦ ἔγνεθε τὸ μαλλί, είπεν ο Πασίχαρος γελῶν· ἀστεία δουλειὰ γιὰ ἕνα λοχιοφόρο χωροφύλακα! Ὅσο γιὰ τοὺς ἀπέξω, τί νὰ σας πῶ, παιδιά μου, δέν ἤθελα νὰ εἴμαι οὔτε φύλλος 'στὸν κορφο τοὺς!

— Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν με ζήλον.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ο μαρκήσιος ἐκύτταζε τὰ βαρέλια καί ἐσυλλογίζετο.

— Ἡ ἀπόπειρα, τὴν ὁποίαν θά ἔκαμνον, ἐν ἐλλείψει ἄλλου μέσου σωτηρίας, ἦτο βεβαίως ἀπεγνωσμένη. Προκαλοῦντες τὴν φοβερὰν ἐκρηγνὴν καί ἀνατινάζοντες εἰς τὸν ἀέρα τὸ σπῆλαιον, δέν διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ ταφεῖν ζιωντανοὶ ὑπὸ τὰ

συντρίμματα; Καί τοῦτο δέν ἦτο αὐτοκτονία; Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών ἐξήτασε τὰ τοιχώματα μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Παντοῦ, ὅπου τὸν ἐκτύπησεν, ο βράχος ἀνέβιβεν ἤχον ὑπόκωφον, καί ο μαρκήσιος καθυπαχάσας κάπως, ἤρχισε νὰ ὑπολογίζῃ πῶς ἔπρεπε νὰ παρασκευάσουν τὰ πράγματα, ὥστε ἡ ἐκρηγνὴ νὰ ποδῇ θανατηφόρος μόνον διὰ τοὺς πολιορκητάς.

— Τὰ φυτίλια ἦσαν ἤδη ἑτοιμα, κατασκευασθέντα ἀπὸ τὸ στυπίον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἄφρονον εἰς τὸν σάκκον με τὰ πολυμορφία.

— Ὁ μαρκήσιος ἐσκέφθη νὰ μεταβάλῃ τὰ τρία βαρέλια εἰς ὀλμούς αὐτοσχεδίου, ἀλλὰ φοβερὸς ὡς ἐκ τῆς ποσότητος τῆς πεπιεσμένης πυρίτιδος, τὴν ὁποίαν περιεῖχον. Πρὸς τοῦτο τὰ περιέβαλε καί τὰ ἔδεσε φριγκτὰ με σχοινία, διὰ νὰυξήσῃ ἡ ἀντίστασις τῶν στεφανῶν. Κατόπι, τὸ ἥμισυ τῆς πυρίτιδος ἀντικατεστάθη διὰ πετρῶν, τεμαχίων μολύβδου καί σφαιρῶν· καί τέλος τὰ βαρέλια ἐκλείσθησαν στεγανῶς με τὰ πώματά των, τὰ ὁποῖα ἐφράχθησαν με πηλὸν καί προσεδέθησαν με ἄλλα σχοινία.

— Ἐπρεπε τώρα, καί δέν ἦτο τὸ εὐκολώτερον, — νὰ τοποθετηθοῦν ο ὀλμοὶ αὐτοὶ εἰς τρόπον ὥστε ἡ δύναμις των νὰ στραφῇ ἀποκλειστικῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῶν ἀμερίμνως ἐξηπλωμένων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Ἐν ᾧ ἤναπτον τοὺς δαυλοὺς, οἱ ὁποῖοι θά μετέδιδον τὸ πῦρ εἰς τὰς θρυαλλίδας, οἱ φυλακισμένοι συνῆλθον καί πάλιν, διὰ νὰ συσχεθοῦν περὶ τῶν τελευταίων μέτρων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ λάβουν.

— Πρῶτον καί κύριον, είπεν ο μαρκήσιος, πρέπει νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Ὁ Πασίχαρος, ο Παπαφίγκος καί ἐγὼ εἴμεθα ορκετοὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Οἱ ἄλλοι θάπορευθοῦν εἰς τὸ δεύτερον σπῆλαιον, ἀφοῦ τοποθετηθοῦν τὰ βαρέλια.

— Θεῖέ μου, είπεν ο Ρογήρος, ἐπιτρέψατέ μου νὰ βάλῶ ἐγὼ φωτιά 'στὰ φυτίλια.

— 'Όχι, παιδί μου, αὐτὸ εἶνε δυνή μου δουλειά.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδοῦμε ποῦ εἶνε οἱ ἐχθροί, διότι ἂν εἶνε ἀκμή εἰς τὰ πλάγια, ἡ ἐκρηγνὴ δέν θά μπορέσῃ νὰ τοὺς βλάψῃ πολὺ, καί τότε δέν κάμνομεν τίποτα!

Χωρὶς νὰ ποικριθῇ, ο Λουδοβίκος Νοαρμών διηυθύνθη πρὸς τὴν εἴσοδον, καί με μεγάλην χαρὰν παρατήρησεν, ὅτι οἱ Ἰσπανοί, ἀναθαρρήσαντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶχον ἀφίσχῃ τὰ πλάγια καί ἐπανεῖλθῃ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

— Ἀμέσως τότε οἱ αὐτοσχεδῖοι ὀλμοὶ μετεφέρθησαν, με μυρίας προφυλάξεις, ὅσῳ τὸ δυνατόν πλησιέστερα τῆς εἰσόδου, ἐχώθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τοὺς

ὀγκολίθους, οἱ ὁποῖοι προσεδέθησαν διὰ σχοινίων, καί τέλος, ὅπισθεν ἐκάστου βαρελίου ἐτοποθετήθησαν ἄλλοι ὀγκολίθοι καί ἀπετέλεσαν τῆχος ἰσχυρὸν, πρῶτον μὲν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὴν δύναμιν τῆς ἐκρηγνῆς.

— Αἱ προπαρασκευαὶ ἐτελείωσαν πλέον, καί δέν ἔμεινε τώρα εἰμὴ ἡ ἀνάγκη τῶν θρυαλλίδων.

— Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα, οἱ χωροφύλακες καί ο Ρογήρος διῆλθον τὸν ὑπόγειον διάδρομον καί κατέφυγον εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δευτέρου σπηλαίου.

— Μόνον ο μαρκήσιος, ο Παπαφίγκος καί ο Πασίχαρος ἔμειναν εἰς τὸ πρῶτον, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἐγγχείρημα.

— Αἱ θρυαλλίδες ἐκαλύφθησαν με πυρίτιδα καί ἐπεθεωρήθησαν ἐκ νέου με πᾶσαν προσοχὴν.

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! είπεν ο μαρκήσιος. Ἀνοίξετε τὴν τρύπα!

— Ὁ λίθος περιστράφη ἀθρόβως, ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὀθησιν τοῦ Πασίχαρου.

— Ἀμέσως οἱ τρεῖς ἄνδρες ἤναψαν τὰς ἄκρας τῶν τριῶν θρυαλλίδων καί κατέφυγον τρέχοντες εἰς τὸ ἄλλο σπῆλαιον.

— Ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα οἱ φυλακισμένοι ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοὴν των, περιμένοντες ἀγωνιωδῶς...

— Ἐπὶ τέλος!

— Οἱ ὅλμοι τοῦ ὑπογείου ἀντήχησαν, ἐδονήθησαν ἀπὸ τὴν φοβερὰν βροντὴν τῆς ἐκρηγνῆς. Τεμάχια βράχου, ἀποσπασθέντα κατέπεσαν, ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς νὰ πληγώσουν κανένα. Πρὸς στιγμὴν οἱ φυλακισμένοι ἔμειναν ἀκίνητοι. Κατόπιιν ὤρμησαν εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον. Εἰς πολλὰ μέρη ἦτο φραγμένος ἀπὸ τὰ συντρίμματα καί ἔπρεπε νανοίγουν δίοδον μετὰ κόπου. Ὅπως δὴποτε ἐξοίσαν εἰς τὸ πρῶτον σπῆλαιον, ἔτρεξαν εἰς τὴν εἴσοδον καί ἐξώρμησαν εἰς τὴν ὁδόν.

— Φρικῶδες θέαμα τοὺς ἀνέμενε. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκρηγνῆς ὑπερέβαλε τὰς προσδοκίας των. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐστρωμένον με λείψανα ἀνθρώπων οὔτε ἐν σῶμα δέν ἦτο ἀκέραιον!

— Ὁ Πασίχαρος ἤθελε νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς, ἀλλ' ο Παπαφίγκος τὸν ἐσταμάτησε, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀκρωτηριασμένα ἐκεῖνα πτώματα.

— Στάσου, στάσου, είπεν ἡθελα νὰ βρῶ τὸ ψοφῆμι τοῦ Ρενῶ καί τοῦ Ἐγγλέζου.

— Ἀλλ' ὅσον καί ἂν ἠρεύνησε, δέν κατάρθωσε νὰνακαλύψῃ τίποτε.

— Μπᾶ! νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! ἐβρυχήθη· φαίνεται ὅτι οἱ καλλίτεροι μᾶς τῶν στρηψαν. — Ἐννοια σου ὅμως καί θά τοὺς ξαναβροῦμε!

— Τὸ μικρὸν ἄγλημα ἐξεκίνησεν. Ἀπὸ φόβον αἰφνιδίας προσβολῆς, ο πεζοναῦτης ἐπροπορεύθη ὡς ἀνιχνευτής· τὸ κύριον σῶμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Λουδο-

βίκον Νοαρμών, τὸν Ρογήρον καί τὸν Πασίχαρον· οἱ τρεῖς ἄλλοι χωροφύλακες ἐσχηματίζον τὴν ὀπισθοφυλακίαν.

— Κολὰ ἐδιασκεδάσαμε! είπεν ο Πασίχαρος· εἶνε καιρὸς τώρα νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε καί τοὺς δικούς μας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)

(Τέλος· ἴδε σελ. 315.)

— Ἐκμνε κινήματα ἄσκοπα, αὐτοματικά, πηδῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πεταύρου εἰς τὸ ἄλλο, ἀδιόφορος καί τρόπον τινὰ ὡς τυφλός. Τὸν ἐπεσεκαπτόμενη καθ' ἐκάστην ἤρχετο πρὸς με ὅπως ἄλλοτε, ἀλλ' ἄνευ χαρᾶς, ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, με ἄσθενες θρηνώδεις κρωγμούς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἦσαν παρακλήσεις... Χιλιάκις ἤλθα εἰς τὸ σημεῖον νὰ τῷ ἀνυῖξω τὴν φυλακὴν του καί νὰ τῷ εἶπω:

— Πήγαινε! εἰσεὶ ἐλεύθερος! δέν θείω νὰ εἴμαι δεσμοφύλαξ σου!

— Ἀλλὰ διὰ τοῦτου δέν θά ἐπροκάλουν νῆαν σιρὰν ἄθλων, καταστροφῶν, παρὰ πόνων καί ἀποζημιώσεων; Ἡ θῆλα νὰ ρεῖς ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας. Ὡ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν διώκτην του, καί ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐκείνῃ σιγῇ, ἐφάνη ὡς πρέχων μοι τὴν συγχωμὴν του.

— Ἀνεργήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καί εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δέν ἐτόλμων νὰ κινήθῃ, πλήρης σεβασμοῦ καί οἴκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον. Ἐστέναξε στεναγμὸν ἀσπινῇ καί μακρυνόν, ὡς νὰ μ' ἀπεχαίρετα, καί ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτos, με τοὺς ὀφθαλμούς διανοίκτους.

— Ἦτο νεκρός.

— Δυστυχῇ Κοκέ! Μάρτυς, ὅσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ὁ δῆμιος, ἄγριον τέκνον τῶν δασῶν, στερεθὲν τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἡλιθίου καί σκληροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶνε βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ εἶνε τύραννός της!

— Ἦτο νεκρός.

— Ματαίᾳ ἐλπίς! Ἐβλεπα μετὰ λύπης μου τὴν βαθμιαίαν καταστροφὴν του. Ὁσήμερον ἐγένετο ἐλεεινότερος, μεκαγχολικώτερος· ἐφούσκονεν, ἐξέβαρε καί προσέλαβεν ὅσιν σφαίρας σκοτεινῆς καί ρυπαρᾶς. Δέν ἐσκόλωνε πλέον εἰς τὸ πέταυρον, ἀλλὰ κατέφευγεν εἰς παλαιὸν τι κιβώτιον, ἀπερριμένον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὀρνιθῶνος. Τῷ ἔδιδε κρέας ἐκλεκτόν· τὸ ἐλάμβανε πρᾶς, ὡς ἀπὸ εὐγένειας, τὸ ἐκράτει ὀλίγον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ῥάμφους του, καί ἐπειτα τὸ ἐρριπτεν ἀνέρεκτος. Καί εἰς τὸ φαλακρὸν ἐκεῖνο κρᾶνόν, εἰς τὸν ἰσχνὸν καί μαδημένον ἐκείνου λαϊμόν, εἰς τὸ οἰκτρὸν ἐκεῖνο σῶμα, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι διέκρινε μίαν φριγνῆσαν ὀδύνην ὡσεὶ ἀνθρωπίνου! Ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεστέρετο ὁλόνεν ἡ ζωὴ καί τοὺς ὁποίους

ἐβόλωνε κάτι, ὡς ὀμίχλη, διέκρινε μίαν ἄφρων μορφήν, κάτι ὀλιβερὸν καί ἀμειλίχτως ἤρεμον, τὸ ὁποῖον μ' ἐκατηγόρει...

— Μίαν ἡμέραν τῷ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἐπῆδῃσε βαρὺς πρὸς τὴν φλιάν, κλονούμενος εἰς τοὺς πόδας του, με πτέρυγας συρμένους, αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον ὡς μανδύας τὴν σκελετωδὴν του ράχιν, τὴν ριγελὴν, ἐκύτταζε τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν με βλέμμα ἀπογοητευμένον καί κατόπιν, αἰσθανθεὶς ἐαυτὸν ἀνιῶτως ἄσθενῆ, — ὡς γέρων δεσμῶν τοῦ ὁποῖου ἀπέθανεν ἡ ἐλπίς καί ἐφυγαν ὅλοι αἱ δυνάμεις διὰ τῶν μυρίων πληγῶν τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, — ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκοτεινὴν του γωνίαν, μὴ περιμένων πλέον εἰμὴ τὸν θάνατον, διότι καί τὰ ζῶα γνωρίζουν ἐπίσης ὅτι ἀποθνήσκουν...

— Μίαν αὐγὴν τοῦ Μαΐου ἡλιόλουστον, ἐν ᾧ οἱ σπῖνοι ἐτερέτιζον ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων μηλεῶν, τὸν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χλιαρᾶς ἄμμου τῆς αὐλῆς. Ἐκάθησα πλησίον του, παρακολουθῶν τὴν ἀσθματωδὴ ἀναπνοὴν του. Ἐξάρνα τὸν συνεκλόνισε σπασμός, τὰ πτερά του ἀνέφριζαν ὡς ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἐσωτερικοῦ τρόμου, καί ἤγειρε πρὸς ἐμὲ βλέμμα πληρὲς ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας. Ὡ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν διώκτην του, καί ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐκείνῃ σιγῇ, ἐφάνη ὡς πρέχων μοι τὴν συγχωμὴν του.

— Ἀνεργήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καί εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δέν ἐτόλμων νὰ κινήθῃ, πλήρης σεβασμοῦ καί οἴκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον. Ἐστέναξε στεναγμὸν ἀσπινῇ καί μακρυνόν, ὡς νὰ μ' ἀπεχαίρετα, καί ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτos, με τοὺς ὀφθαλμούς διανοίκτους.

— Ἦτο νεκρός.

— Δυστυχῇ Κοκέ! Μάρτυς, ὅσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ὁ δῆμιος, ἄγριον τέκνον τῶν δασῶν, στερεθὲν τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἡλιθίου καί σκληροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶνε βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ εἶνε τύραννός της!

— Μίαν αὐγὴν τοῦ Μαΐου ἡλιόλουστον, ἐν ᾧ οἱ σπῖνοι ἐτερέτιζον ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων μηλεῶν, τὸν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χλιαρᾶς ἄμμου τῆς αὐλῆς. Ἐκάθησα πλησίον του, παρακολουθῶν τὴν ἀσθματωδὴ ἀναπνοὴν του. Ἐξάρνα τὸν συνεκλόνισε σπασμός, τὰ πτερά του ἀνέφριζαν ὡς ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἐσωτερικοῦ τρόμου, καί ἤγειρε πρὸς ἐμὲ βλέμμα πληρὲς ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας. Ὡ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν διώκτην του, καί ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐκείνῃ σιγῇ, ἐφάνη ὡς πρέχων μοι τὴν συγχωμὴν του.

— Ἀνεργήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καί εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δέν ἐτόλμων νὰ κινήθῃ, πλήρης σεβασμοῦ καί οἴκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον. Ἐστέναξε στεναγμὸν ἀσπινῇ καί μακρυνόν, ὡς νὰ μ' ἀπεχαίρετα, καί ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτos, με τοὺς ὀφθαλμούς διανοίκτους.

— Ἦτο νεκρός.

— Δυστυχῇ Κοκέ! Μάρτυς, ὅσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ὁ δῆμιος, ἄγριον τέκνον τῶν δασῶν, στερεθὲν τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἡλιθίου καί σκληροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶνε βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ εἶνε τύραννός της!

— Μίαν αὐγὴν τοῦ Μαΐου ἡλιόλουστον, ἐν ᾧ οἱ σπῖνοι ἐτερέτιζον ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων μηλεῶν, τὸν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χλιαρᾶς ἄμμου τῆς αὐλῆς. Ἐκάθησα πλησίον του, παρακολουθῶν τὴν ἀσθματωδὴ ἀναπνοὴν του. Ἐξάρνα τὸν συνεκλόνισε σπασμός, τὰ πτερά του ἀνέφριζαν ὡς ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἐσωτερικοῦ τρόμου, καί ἤγειρε πρὸς ἐμὲ βλέμμα πληρὲς ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας. Ὡ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν διώκτην του, καί ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐκείνῃ σιγῇ, ἐφάνη ὡς πρέχων μοι τὴν συγχωμὴν του.

— Ἀνεργήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καί εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δέν ἐτόλμων νὰ κινήθῃ, πλήρης σεβασμοῦ καί οἴκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον. Ἐστέναξε στεναγμὸν ἀσπινῇ καί μακρυνόν, ὡς νὰ μ' ἀπεχαίρετα, καί ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτos, με τοὺς ὀφθαλμούς διανοίκτους.

— Ἦτο νεκρός.

— Δυστυχῇ Κοκέ! Μάρτυς, ὅσῳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ὁ δῆμιος, ἄγριον τέκνον τῶν δασῶν, στερεθὲν τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἡλιθίου καί σκληροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶνε βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ εἶνε τύραννός της!

— Μίαν αὐγὴν τοῦ Μαΐου ἡλιόλουστον, ἐν ᾧ οἱ σπῖνοι ἐτερέτιζον ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων μηλεῶν, τὸν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χλιαρᾶς ἄμμου τῆς αὐλῆς. Ἐκάθησα πλησίον του, παρακολουθῶν τὴν ἀσθματωδὴ ἀναπνοὴν του. Ἐξάρνα τὸν συνεκλόνισε σπασμός, τὰ πτερά του ἀνέφριζαν ὡς ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἐσωτερικοῦ τρόμου, καί ἤγειρε πρὸς ἐμὲ βλέμμα πληρὲς ἀνεκλαλήτου ἀγωνίας. Ὡ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὑστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν διώκτην του, καί ἐν τῇ υπερτάτῃ ἐκείνῃ σιγῇ, ἐφάνη ὡς πρέχων μοι τὴν συγχωμὴν του.

— Ἀνεργήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καί εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δέν ἐτόλμων νὰ κινήθῃ, πλήρης σεβασμοῦ καί οἴκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον. Ἐστέναξε στεναγμὸν ἀσπινῇ καί μακρυνόν, ὡς νὰ μ' ἀπεχαίρετα, καί ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτos, με τοὺς ὀφθαλμούς διανοίκτους.

— Ἦτο νεκρός.

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 317.)

— Ἰδὼν νεανίσκον τινὰ ρωμαλέον, τοῦ είπεν.

Τὸ βλέμμα της τὸ ἀπλανὲς ὡς πα-
ράφρονος, εἶχε κατὰ τὸ βλοσυρόν, ἐμ-
ποιοῦν φόβον.

Ὁ Κάρολος, ὁ Γαρδινὲκ καὶ ἐγὼ εἰ-
σήλομεν καὶ ἐτοποθετήθημεν εἰς τὸ δω-
μάτιον τοῦ δασοφύλακος, ὅπου ἀπὸ τὰ
δύο παράθυρα ἤδυνάμεθα νὰ ἐπιβλέπω-
μεν ἐναλλάξ τὴν ὁδόν, τὴν ἐξοχὴν καὶ
τὸ χωρίον, καὶ νὰ πυροβολοῦμεν ἀπὸ διά-
φορα μέρη ταυτοχρόνως.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν τὸ βῆμα τῶν
ἐλευθέρων σκοπευτῶν· ἐφθασαν πρὸ τοῦ

τῶ μέσω νέφους κονιορτοῦ. Ἦτο εἷς οὐ-
λὰμος πεζῶν· προφυλακὴ βεβαίως τοῦ
ἐπερχομένου ἐχθροῦ.

Μεταξὺ τῶν μαχητῶν ὑπόκωφος ψί-
θυρος ἐκυκλοφόρησε :

— Νά τους ! νά τους ! προσοχή !

Ἐπλησίασαν τάχιστα, ἐλαυνόμενοι ἀ-
πὸ ὀργῆν καὶ ἀπὸ τὴν ὀρεξίν αὐστηρὰς
ἐκδικήσεως. Πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν
ἀπὸ τοῦ ὁδοφράγματος καὶ ἀπὸ τὰ πλά-
για τῆς ὁδοῦ. Οἱ Γερμανοὶ ἐσταμάτησαν
διὰ ν' ἀπαντήσωσιν. Τότε μετὰ ζωη-
ροτάτης συγκινή-
σεως ἐστήριξα καὶ
ἐγὼ τὸ ὄπλον μου
εἰς τὸν ὠμόν μου
πρὸς σκόπευσιν.

★

Ἡ συμπλοκὴ δι-
εξήγετο κατ' ἀρχὰς
βραδείως· ἡμεῖς ἐ-
πυροβολοῦμεν μὲ
ἀνάπυσιν καὶ εὐ-
στόχως, διότι ἤδυ-
νάμεθα νὰ σκοπεύ-
ωμεν, στηρίζοντες
τὰ ὄπλα εἰς τὸ χεῖ-
λος τοῦ παραθύρου.
Ἄλλ' ἤμην τόσον
συγκεκινημένος, ὥ-
ς εἰς αἰβολαί μου
ἀπετυγχάνον.

— Μὴ βιάζεσαι,
κύριε Φερνάνδε,
μοῦ ἔλεγεν ὁ Κά-
ρολος. Νά ! .. κύ-
ταξε ἐμένα... Βλέ-
πεις ἐκεῖνον τὸν ψη-
λὸν τὸν ξανθὸν ἐκεῖ
κάτω ; Μπάμ ! ..
πᾶρ' τον κάτω ! Εἰ-
δες πῶς τον ἐπέ-
τυχα ; .. εἶνε μιά
χαρά !

Καί με ὠδήγει,
μοῦ ἔδιδε συμβου-
λάς, μὲ μεγάλον

φλέγμα, ὡς νὰ ἤμειθα εἰς σκοποβολήν.

— Ἡ σειρὰ σου τώρα γιὰ ξάπλωσέ
μου ἐκεῖνον τὸν κοκκινομάλῃν, ὁ ὁποῖος
εἶνε σιμὰ εἰς τὸ δένδρον δεξιὰ.

Ἐκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε καὶ ἐκρίνα τὸν
ἄνθρωπον εὐκρινῶς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ
τουφεκίου μου, ὡς διὰ τηλεσκοπίου. Καθ'
ἣν στιγμὴν ἔφερα τὸν δακτύλον εἰς τὴν
κανθάλην, ἐδίστασα :

— Εἶνε ἐκκλημὰ ! εἶπα μὲ τὸν ἑαυτὸν
μου.

Ἄλλ' ἡ βολὴ ἐν τούτοις εἶχε ριφθῇ
καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐσκόπευα, περιστρα-
φείς περὶ αὐτόν, κατέπεσεν ἀνάσκελα.

— Εὐγε, κύριε Φερνάνδε ! εἶπεν ὁ
Κάρολος· ἐξαίρετα ! ἐξακολουθήσε !

Κατελήφθην ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα
ὑπὸ φρικιάσεως, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἶχα φο-

νέυσῃ ἄνθρωπον. Καὶ ἐσυλλογίσθην ὅτι ὁ
στρατιώτης ἐκεῖνος εἶχεν ἴσως σύζυγον
καὶ τέκνα, τὰ ὅποια δὲν ἐμελλον πλέον
νὰ τον ἐπανίδουν...

Ἐν τούτῳ οἱ μαχηταὶ ἐξήπτοντο ἐ-
κατέρωθεν καὶ ὁ ἀγὼν καθίστατο ὀλονέν
σφοδρότερος. Οἱ Πρωσσοὶ, ἀναμένοντες
τὸ κύριον αὐτῶν σῶμα, δὲν ἐτόλμων νὰ
προχωρήσωσι περισσότερο, ἔνεκα τοῦ
φονικοῦ πυρός μας.

Ἐφαίνοντο μανιώβεις διὰ τὴν ἀπρο-
δόκητον ἀντίστασιν τοῦ μικροῦ χωρίου·
εὐκόλως δ' ἐμαντεύετο ἐκ τῶν χειρονο-
μιῶν των καὶ ἐκ τοῦ ἤθους των, ὅτι μᾶς
ἠπειλοῦν διὰ φοβερὰς ἀντεκδικήσεως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἐχθρὸς εἶχεν
ἀπολέσῃ εἴκοσι ἄνδρας· ὅπισθεν τοῦ ὁδο-
φράγματος, δεκαπέντε περίπου ἐκ τῶν
ἡμετέρων εὕρισκοντο ἐκτὸς μάχης.
Εἰς τὸ δωματίον, ἐκ τῶν ὀκτώ ὅπου εὐ-
ρισκόμεθα, δύο εἶχον πληγῶθῃ καὶ ἀπο-
συνθῇ. Οἱ μωγαὶ ἠκούοντο κάτω· κραυγαὶ
γυναικῶν καὶ παιδιῶν προήρχοντο ἐκ τῶν
γειτονικῶν οἰκιῶν.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ καθιρώτατος
θαλαμὸς μοῦ ἐφάνη ἀπαισιώτερος ἐν τῇ
φρικτῇ ἀταξίᾳ τῆς μάχης, μὲ τὰ τρα-
πημένα ἐκ τῶν σφαιρῶν ἐπιπλά του,
παρὰ τὰ πεδία τῆς μάχης, τὰ ὅποια εἶχον
διατρέξῃ.

Αἶφνης, ἐνῶ ἐγέμιζα τὸ ὄπλον μου,
εἶδα πρὸς τὰριστερά μου, ἐπὶ τῆς κορυ-
φῆς μικροῦ γηλοῦ δεσπόζοντος τοῦ χω-
ρίου, ἵππους σύροντας δύο τηλεβόλα.
Τὸ σχῆμά των διεγράφετο εὐκρινῶς με-
γεθυνόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα. Τὰ ἔδειξα
εἰς τὸν Κάρολον, ὅστις ἀμέσως ἀνέκρα-
ξεν :

— Οἱ ἄνδρες ! φέρουν πυροβολικόν !

— Ἐπρεπε νὰ το περιμένωμεν, εἶπεν
ὁ Γαρδινὲκ· ἄχ ! ἂν εἶχα μαζὶ μου με-
ρικοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, σὰς
διαβεβαίω ὅτι οἱ Πρωσσοὶ δὲν θὰ ἐπρο-
φθάναν νὰ στήσουν ἐκεῖ ἐπάνω τὸ πυρο-
βολικόν των.

Οἱ ἐχθροὶ, ἀρῶ ἐσταμάτησαν ἐκεῖ, ἐ-
στρεψάν δύο πεδινὰ πυροβόλα κατὰ τοῦ
χωρίου καὶ πάραυτα ἤρχισεν ὁ κανονι-
σμός, ἡχηρῶς ἀνταποδιδόμενος ὑπὸ
τῆς κοιλάδος, ὡς κρότος βροντῆς.

Ἡ πρώτη ὁδὸς μᾶς ἀφῆρπασε μέρος
τῆς στέγης καὶ διέρρηξε τὴν ὀροφὴν χωρὶς
νὰ ἐκράγῃ.

— Θάρρος, φίλοι μου ! ἐφώναζεν ὁ
Γαρδινὲκ.

Ὁ Κάρολος μ' ἐνεθάρρυνεν, ἐπανα-
λαμβάνων ἀκαταπαύστως τὰς λέξεις :

— Νὰ πωλήσωμεν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν
μας, κύριε Φερνάνδε !

Ἦτο ἐξημμένος, χαίρων διότι εὐρί-
σκετο καὶ πάλιν ἀντιμέτωπος τῶν Πρω-
σων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἐπανιδῇ ἀπὸ
τῆς μάχης τοῦ Ραϊσχοφεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων ΟΛΓΑ, μητρικῶς μεριμνῶ-
σα διὰ τὸ καλὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ παρέχουσα πρὸς τὴν «Διάπλασιν»
νέον καὶ περιφανὲς δαῖγμα τῆς Ὑψηλῆς Αὐτῆς εὐνοίας, ἠδρόκησε νὰ ὑποδείξῃ
τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θάποτελέσῃ τὸν προσεχῆ τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μας.

Εἶνε τὸ τρυφερώτατον παιδικὸν μυθιστόρημα τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως
L. T. Meade, τὸ ὀνομαζόμενον : Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. Ἡ
Βασίλισσα-Μήτηρ τὸ ἠγάπησεν ὅσον ὀλίγα βιβλία, καὶ το ἀνέγνωσεν ἐπα-
νελημμένως πρὸς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν μικρὸν Βασιλόπαιδα
Χριστοφόρον. Καὶ ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτῆς φιλοστοργίᾳ, ἐπιθυμήσασα νὰ αἰ-
σθανθοῦν τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν καὶ νὰ καρπωθοῦν τὴν ἰδίαν ὠφέλειαν ἐκ τοῦ
ὠραίου βιβλίου ὅλοι οἱ Ἑλληνόπαιδες, τοὺς ὁποίους ὡς ἴδια Αὐτῆς τέκνα
ἀγαπᾷ, — εἶπεν : «Αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔπρεπε νὰ το ἐκδώσῃ ἡ Διάπλασις»
ἐπεθύμουν νὰ το ἐβλεπα εἰς τὰς χεῖρας ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων.»

Ἡ καθ' Ὑψηλὴν Ἐπιθυμίαν μετάφρασις τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης

ἐφιλοτεχνήθη μετὰ στοργῆς ὑπὸ τῆς διακεκριμένης διδασκάλου τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος, τοῦ Βασιλόπαιδος Χρι-
στοφόρου, Δέος Ἰουλίᾳς Σωμάκη, ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἀντιτύπου καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Βασίλι-
σσης μας· ἡ δὲ Διάπλασις, μετὰ χαρᾶς καὶ υπερηφανείας ἐκτελοῦσα τὴν Ὑψηλὴν Ἐπιθυμίαν, ἀνέλαβε νὰ
ἐκδώσῃ ὡς τάχιστα τὴν μετάφρασιν, καὶ νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Τὰ τῆς ἐκδόσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Βασίλισσά μας δεικνύει τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ὁποία θὰ γίνῃ
μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, — καθ' ὃν τρόπον ἠδρόκησεν ἡδὴ νὰ ἐγκρίνῃ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, — θὰ κανονίσῃ
ἰδιαίτερα Ἀγγελία, κυκλοφοροῦσα λίαν προσεχῶς.

Σήμερον ἠβελήσαμεν ἀπλῶς νὰ μεταδώσωμεν τὸ χαριέσιμον τοῦτο Ἀγγέλμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας,
διὰ τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθῶσι βεβαίως τὰς ἀγνάς των καρδίας πλήρεις εὐγνωμοσύνης, κ' ἐκ τοῦ βάθους αὐτῶν
θἀναπέμψουν θερμὴν πρὸς τὴν Ὑψιστον εὐχὴν, νὰ μακροήμερὴν ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ τὴν σεπτὴν καὶ γλυκυτάτην
ἡ Βασίλισσαν, τὴν Μητέρα τοῦ ἔθνους, τὴν τόσῃ φιλόστοργον πρὸς τοὺς μικροὺς Της πιστοὺς ὑπηκόους !

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 313)

Δὲν ἔμεινε τώρα ἄλλο, εἰμὴ νὰ κω-
πηλατήσωμεν πρὸς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν,
— ἂν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν
λέξιν κωπηλατῶ, προκειμένου περὶ
τῆς ἀκανόνιστου κινήσεως ζεύγους κλά-
δων, ἀτελῶς πεπλατυσμένων εἰς τὰ
ἄκρα διὰ τῆς μαχαίρας. Ἀναμφιβό-
λως, οὐδενὸς Ὀμίλου Ἑβραίων τὰ μέλη
δὲν θἀνεγνώριζαν ὡς συναδελφόν των
τὸν Γεράρδον. Ἐν τούτοις τὸ μονό-
ξυλον ἐκίνητο, ἐπροχώρει, καὶ μετὰ ἐν
τέταρτον τῆς ὥρας ἐφθασεν εἰς τὸ τέρ-
μα, διανύσαν τετρακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ
σημεῖου τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ Καρολί-
α ἐβράχυνε ἐπιδεξιῶς συστάδα καλάμων, ἐκ
τῶν φρυμένων παρὰ τὰ ὕδατα, καὶ εἴλ-
κυσεν οὕτω τὴν πρῶραν τοῦ σκαριδίου
μέχρι τῆς ρίζης ἑνὸς δένδρου, ἡ ὁποία

ἐχρησίμευσεν ὡς ἀποβόρξ. Ἐκεῖ ἀπε-
βιάσθησαν ὅλοι.

Ἀμέσως ὁ Γεράρδος προσέειπε τὸ
μονόξυλον διὰ σχοίνου ἐκ βρύλων, τὸ
ὁποῖον ἐπλεξεν ἐκ τοῦ προχείρου. Κα-
τόπιν οἱ τρεῖς ὁδοιποροὶ ἀπῆλθον πρὸς
ἐξερεύνησιν, καὶ ἀνακαλύψαντες συστά-
δα δένδρων, ἡ ὁποία τοῖς ἐφάνη κατάλ-
ληλος πρὸς ἀνάπυσιν, διηυθύνθησαν
ἐκεῖ καὶ ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν.

Ἐπρογευμάτισαν, ἐκοιμήθησαν ὀλί-
γον, καὶ συνεισκέφθησαν περὶ τοῦ πρα-
κτέου. Πρῶτη ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν των
ἡ ἰδέα νὰ διαπλεύσουν κατὰ μήκος τὸν
Ζαμπέζον, διὰ τοῦ μονόξυλου. Ταχέως
ὁμως ἐγκατέλειψαν τὸ πρᾶκτολόν τοῦτο
σχέδιον. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ
σκαριδίον θἀντεῖχεν εἰς τὸ μακρὸν τοῦτο
ταξίδιον, τὸ ζήτημα ὅμως τῆς διατρο-
φῆς ἔμενεν ἄλυτον. Διὰ τῆς ὥρας, ἐπαρε-
λθόντο τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, τὰ
ὅποια συνήντων, καὶ ἀνεβάναν τὰς προ-
μηθείας των, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν

θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κάμουν, ἂν ἠκολού-
θουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Διὰ τοῦτο
κυρίως ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν
τὸν δρόμον των διὰ ξηρᾶς καὶ πρὸς νό-
τον. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην,
ἐξεκίνησαν.

Ἄλλοι μὲν ! ἡ πορεία αὐτὴ τοῖς ἐπε-
φύλασσε νέους καὶ ἀπροόπτους κινδύνους.

Μόλις εἶχον διανύσῃ μίαν λεύγαν ἐπὶ
τῆς πεδιάδος, καὶ μία πολίχνη κατε-
στραμμένη ἐπαρσισιάζετο ἐνώπιόν των.
Ἦτο ἐν κρᾷ λ, δηλαδὴ χωρίον ὀτ-
τεντοτικόν, μὲ καλύβας θολωτάς, αἱ
ὁποῖαι ἐφαίνοντο πυρποληθεῖσαι ἐσχάτως.
Πρὸς τὰ ἴσα ἦσαν ἀκόρη τὰ ἔχνη λυσσα-
λέου ἀγῶνος. Ὅσα ἀνθρώπινα κατέκειν-
το ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁμοῦ μὲ σκελετοὺς
βοῶν. Σμήνος ἀρπακτικῶν ὀρνέων ἀπε-
πάταξεν ἐπὶ τῇ θύᾳ τῶν ὀδοιπόρων, μὲ
κρωγμοὺς ἀγρίους. Ἡ Δίνα συνεκινήθη
τόσον πολὺ πρὸ τοῦ φρικώδους θεάματος,
ὥστε ἐδέησε νὰ τὴν ἀπαγάγουν, λιποθυμὸν
σχεδόν, μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς σφαγῆς.

« Ὁ ἀγὼν καθίστατο ὀλονέν σφοδρότερος » (Σελ. 324, στήλ. γ'.)

ὁδοφράγματος καὶ οἱ ἡμίσεις ἐξ αὐτῶν
τὸ κατέλαβον, ὁμοῦ μὲ τεσσαράκοντα πε-
ρίπου ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ἄλ-
λοι διεσπάρησαν εἰς τὰς οἰκίας. Πέντε
ἦλθον μαζί μὲ ἡμᾶς Μερικοὶ ἐκρύβησαν
ἐνεδρεύοντες εἰς τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν δά-
σος. Τότε τὸ τύμπανον ἔπαυσε νὰ κροτῇ,
ὁ κῶδων ἐσίγησεν. Ἄκρα σιωπὴ ἐπε-
κράτησε μετ' ἐναγωνίου προσδοκίας.

Μία ὥρα ἐσήμανεν εἰς τὸ ὄρολόγιον·
τὸ ψῆχος ἦτο δριμύ. Ὁ κοκκινοπὸς ἡ-
λῖος ἔλαμπεν εἰς διαυγῇ οὐρανόν. Ἐνό-
μιζε κανεῖς ὅτι τὸ χωρίον ὅλον ἐκοιμάτο
ἐν πλήρει ἡμέρᾳ· ἀλλὰ διὰ τῶν ἡμι-
κλείστων παραθύρων ἐφαίνοντο ἀγρυ-
πνοῦντες οἱ σωλῆνες τῶν ὀπλων.

Ἐκυττάζομεν προσεκτικῶς τὴν ὁδόν.
Αἶφνης μᾶς αἰσώθη ἐνεφανίσθη ἐν

Τὰ δυστυχή παιδιά μόλις είχαν συν-
έλθῃ ἐκ τοῦ τρόμου τούτου, καὶ ἀκόμη
δὲν είχαν διανύσῃ ἡμίσειαν λεύγαν ἐπὶ
τῆς ἀτραπῶς, ἡ ὁποία ἐξεστίνετο πέραν
τοῦ κ ρ α λ, ὅταν ἡθύνθησαν νέον
τρόμον, ἀκόμη μεγαλύτερον: Εἰς ἀπό-
στασιν ἑκατὸν μέτρων, ἐπαρουσιάσθη πρὸ
αὐτῶν σείφος μαζύρων πολεμιστῶν, ἀ-
γρίων, ἀπαισίων. . . Ἦτο ἡ πρώτη
σορὰ, ἀπὸ τῆς ἀποδράσεως των, καθ'
ἣν οἱ φυγάδες εὐρίσκοντο πραγματικῶς
ἀντιμέτωποι ἀνθρώπων. Δὲν ἐλογαριάζ-
οντο ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους συνήντησαν
καὶ ἀντικαρῆλλον ἀκινδύνως, τρέχοντες
ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου. Ἀλλὰ ἐδῶ, ἐπὶ τῆς
γυμνῆς πεδιάδος, πεζῇ, ἡ συνάντησις
ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Εἶχον ἡδὴ πικρὰν
πειρὰν τούτου. . . Ἀρὰ γε διέφυγον τοὺς
Μπαροτσές, διὰ νὰ ἐμπέσουν εἰς ἄλλους
χειροτέρους;

Οἱ ἄγριοι πολεμισταὶ ἐφαίνοντο τρο-
μεροὶ. Ὀπλισμένοι διὰ μεγάλων ἀσπί-
δων καὶ βαρυτάτων ροπαλίων, ἐπροχώ-
ρουν ἀρειμάνιοι, μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ
κανονικόν, συντεταγμένοι ὅπως οὐδέποτε
εἶχον ἴδῃ ἄλλους ἄγριους οἱ ὁδοιπόροι
μας. Ἦ πελωρία κεραλὴ των ἐπέτεινε
τὸ φοβερὸν τῆς ὕψεως. Ἀπετέλουν πραγ-
ματικῶς στρατεύματα ἐπιδημικῶτατων.

Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον, ὁ Γεράρδος
διέκρινε καλῶς, ὅτι αἱ κεφαλαὶ των ἦσαν
τεχνικῶς ἐπιρρυθμῆναι, διὰ κομμώσεως
ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ καὶ αἰεὶ αὐτῆς,
πάλιν αἱ κεφαλαὶ ὑπερέβαινον τὸν μέσον
ὅρον τοῦ μεγέθους, καὶ οὗτος βέβαια ἦτο
ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον οἱ κἀνοχοὶ των
ἐσκέφθησαν νὰ ἐπυξήσουν τὸ φυσικὸν
αὐτὸ προτέρημα!

Καὶ τώρα; Ἄ, δὲν ἦτο τρόπος πλέον
νὰ ἀναβῶν εἰς τὸ ποδηλάτην καὶ νὰ φύ-
γουν ὡς ἀστραπὴ πρὸ τοῦ κινδύνου! . . .

Οἱ μαῦροι πολεμισταὶ ἐπλησίαζαν. . .
Μόλις ἀπέχον τώρα περὶ τὰ πενήντα
μέτρα. Ἐξάφνα ὁ Γεράρδος εἶπεν:

— Περίεργον πράγμα! . . . Ἀνάμεσα
εἰς τὰ μαῦρα πρόσωπα, διακρίνω καὶ με-
ρικὰ λευκά. . . Μήπως ὀνειρεύομαι; . . .
Γιὰ κύτταξε, Κοραλία μου!

Ἄλλ' ἡ Κοραλία δὲν ἀποκρίνεται
εἰμὴ διὰ μεγάλῃς κρυγῆς, ὁρμῆς ὡς
βέλος, διασχίζῃ τὴν ἀπόστασιν αὐτῇ
πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, τὸν ὅποιον
τῇ ὑπέδειξεν ὁ ἀδελφός της. . . Ὅποια
ἐκπληξίς! ὅποια χαρὰ! Εἶνε ὁ κύριος
Μασσαί! . . . Σχεδὸν συγχρόνως δευτέρα
κρυγὴ χαρᾶς ἀντηχεῖ, καὶ ἡ Δίνα ρί-
πτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της.
Ὅποια στιγμή εὐδαιμονίας!

Οἱ λευκοί, ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς συγ-
κινήσεως, ἀπομένουν ἄφωνοι, ἐνεοὶ ὡς
κεραυνόπληκτοι, ἐν ᾧ οἱ μαῦροι, συνα-
θροισθέντες γύρω των, μορφαίνουν ἐν
φαιδρᾷ ἀπορίας, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν τί συμ-
βαίνει. Ἡ Κοραλία, κρημασμένη εἰς τὸν
λαμόν τοῦ κ. Μασσαί, καὶ ἡ Δίνα εἰς

τὸν λαμόν τοῦ κ. Βέμπερ, δὲν ἔκχονον
ἄλλο πρὸς νὰ κλαίου, ἀνίσταντο νὰ ἐξη-
γήσουν τὴν συνάντησιν ταύτην καὶ διὰ
τοῦ αὐτοῦ ἐνστικτοῦ κινήματος, συνεκρά-
τουν σφιγκτά, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν
χειρῶν των, τὸ πατρικὸν αὐτὸ στήριγμα,
τοῦ ὁποίου τόσον καιρὸν ἐστερούοντο, καὶ
τὸ ὅποιον ἐπανεύρισκον ὡς ἐκ θαύματος,
φοβούμεναι ἀκόμη μήπως τὸ χάσουν καὶ
πάλιν ὡς ὀπτασίαν ὀνείρου! . . .

[Ἔπεται συνέχεια] Γ. Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 318)

Ἐγὼ ἦμisan προσέτι ὑπὲρ τῆς Λυξήσεως τοῦ
γύλλου τῆς Διαπλάσεως καὶ οἱ ἐξῆς:

111. Βικτωρία Π. Ἰλίουπόλου [20 Ε] Νκυ-
[πλίου].

112. Δημ. Αργ. Φιλίππιδος [20 Ε] Βώλου.

113. Διλή Ζ. Ρώση [20 Ε] Ἀθηνῶν.

114. Ἀθηνᾶ Ν. Κανελλοπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.

115. Εὐδοξία Χ. Βαρδακίδου [20 Ε] Ἀθηνῶν.

116. Ἑλένη Ταρλαχ [20 Ε] Σμύρνης.

117. Ἀλεξάνδρα Αναργ. Σμοπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.

118. Ἀντώνιος Α. Κυριακίδης [20 Ε] Ἀθηνῶν.

119. Πολύμνια Α. Λασιχίρης [20 Ε] Σμύρνης.

120. Κωνστ. Ν. Κωνσταντινίδης [20 Ε] Ἀλε-
[ξανδρείας].

121. Εὐάγγ. Α. Παλίδης [20 Ε] Ἀθηνῶν.

122. Τρισεύγενη, Δημητρ. καὶ Διον. Π. Ραζι
[κόστικα [20 Ε] Σύρου.

123. Γιαννίτης Κ. Μαυρίκος [20 Ε] Ἀθηνῶν.

124. Μαρία Α. Κατῆ [20 Ε] Ἀθηνῶν.

125. Μαρίκα Β. Κανελλοπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.

126. Ἀριστοτέλης Δ. Κατσούλης [20 Ε] Ναυ-
[πλίου].

127. Μάρκος Δανδρινός [20 Ε] Σύρου.

128. Ἀλεξάνδρα Μ. Παπακώστα [20 Ε] Παι-
[ονικῶς].

129. Μιρία Αθ. Καλλινίκου [20 Ε] Πόρου.

130. Νικόλ. Θ. Ἰατρόπουλος [20 Ε] Λαρίσης.

131. Παναγ. Γ. Θεοδωρόπουλος [20 Ε] Αἰγίου.

132. Ἰωάννης Νικολαΐδης [20 Ε] Σμύρνης.

133. Ἰωάννα Ράλλη [20 Ε] Διερατούλης.

134. Ἑλένη Ν. Τρεπκλή [20 Ε] Χαλκίδος.

135. Αναστ. Α. Ζωγράφος [20 Ε] Ἀθηνῶν.

136. Ἑλένη Χαρ. Στεκούλη [20 Ε] Ἀνδρου.

137. Ἑλένη Κ. Κοκκίνου [20 Ε] Ναυπλίου.

138. Σωτήρ. Β. Σταυροπούλου [20 Ε] Αἰγίου.

139. Μανούσος Σ. Βιζάνης [20 Ε] Σμύρνης.

140. Γεωργ. Θ. Γεωργιάδης [20 Ε] Σμύρνης.

141. Ἀλεξ. Π. Καμπάδης [20 Ε] Σμύρνης.

142. Φανή Ν. Καλογεροπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.

143. Σοφία Ι. Ἰσηγόνη [20 Ε] Ἀθηνῶν.

144. Μαριγώ Ι. Ματίμου [20 Ε] Διερατούλης.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξύ μάμης καὶ ἐγγόνου.

— Μ' ἀγαπᾷς;

— Θ' ἀγαπῶ.

— Μὰ πολὺ, πολὺ;

— Πολὺ, πολὺ. Μὰ ὅθ' ἀγαποῦθα περιθώ-
ρο ἂν ἦσιν ἀπὸ γέλας!

Ἐστὶν ὑπὸ Στ. Γ. Σταματίου

Ἡ Ἀνθισμένη Ρωδιανὰ βλέπει 'ς τὰ μπάνια
μὴν Ἀσάπα, καὶ λέγει: 'ς τὴν μητέρα της:
— Γρήγορα, μαμά μου, νὰ κάνουμε τὸ λουτρό
μας, πρὶν ἐμβῇ αὐτὴ ἡ Ἀσάπα μέσα καὶ μαυρίσῃ
τὸ νερό!

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὴν 50 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μόλις
μετὰ πέντε ἡμέρας, λήγει ἡ Προθεσμία
τῆς Ὑποφορίας. Ὅσοι δὲν ἐβήσαν
ἀκόμη καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ψηφίσουν, πρί-
πει, εὐθὺς ἅμα λάβουν τὸ φυλλάδιον
τοῦτο, νὰ σπεύδουν νὰ στείλουν τὸ Ὑ-
ποφωδελτίον των. Διὰ τὰ ψηφοδέλτια, τὰ
ὁποῖα θὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου
μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προ-
θεσμίας, θὰ παρατηρῶ τὴν σφραγίδα τοῦ
Ταχυδρομείου καὶ ὅσα ἴδωμι ἐρρήθη-
σαν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον πρὸ τῆς
18 Ὀκτωβρίου, ὅα τα θεωρῶ ἐμπρό-
θεσμα.

ΤΟ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

Τὸ κατωτέρω χαριτωμένον ποιημάκι ἐνέ-
πνευσε τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» εἰς τὸ ἀγαπῶν
μου Πηνὸν τῆς Ἐρήμου [5 Ε], τὸ ὅποιον
ὁμολογουμένως στιχομυρῇ δεικνύεται:

Τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» φθάνει καὶ εἰς τὴν ἔρημον
[μακρὰν].

Καὶ ἀμέσως τὸ Πουλᾶκι—τῆς Ἐρήμου—μὲ χαρὰν,
Προσκαλεῖ ἀπ' τῆς φωλιάς των ὅλα τ' ἄλλα τὸ
[πουλάκι].

Κ' ἐμβατήριον ἀρχίζουν μὲ ὀλόχαρη λαλιά.

Ζήτω τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» τὸ τερπνὸν αὐτὸ βι-
[βλίον].

Ζήτω τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» ὁ θαυρῶς ἐκ των
[σπανίων].

Τέτοιο εὐμορφὸ βιβλίον ποῦς ἐδιόδαε ποτὲ;

Ζήτω τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» ἡ κρίσις κι' ὅλα τὰ
[παϊδιά].

Ζήτω κ' ἡ Διάπλασις μας, ὅπου εὖγε τῆς ἀξίει,
Γιατὶ ἐξέδωκε βιβλίον ποῦ μαγεῖ τὴν καρδιά,
Κ' ὅπως πάντοτε καὶ φέτος, νὰ ἀπλάναι χαρίζει.

Ἀνατολὴ τοῦ Ἠλίου (Δ. Π.) αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμον σου ἐξέλεξε πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ
παλαιοῦ σοῦ ἔσται τὸν Χάρτην των Ἀρσενίων.

Φαντάσου δὲ εἰς μίαν νύκτα ἐδιόδαε ὅλον
τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» — λέγει εἰς μίαν ὄρασαν
τῆς ἐπιστολῇ τῆς Ἐσπερίδας [Ε] — ὅλοι εἰ-
χαν ὑπάρῃ νὰ κοιμηθῶν, καὶ ἐγὼ ἔμεινα μόνη.

σκυμένη εἰς τὸ βιβλίον, καὶ ἐδιόδα, ἐδιόδα
ζα... Καὶ ἐνῶ ἄλλες φορὲς φοβούμαι νὰ μείνω
μόνη μου τὴν νύκτα, ἐκεῖνο τὸ βιβλίον δὲν ἐφο-
βήθηκα διόλου, τόσον εἶχα τὸν νοῦν εἰς τὴν
ἐξαισίαν ἐκείνην διηγήσιν καὶ τόσον εἶχε κινήσῃ
τὸ ἐνδιαφέρον μου νὰ ἴδω τί θάποινῃ ὁ Φερ-
νάνδος Γριδέν, ὁ μικρὸς ἦρως. . . Ἄ, μ' αὐτὸ
ὕπερβαλεν πλέον τὸ ὄρασιόν.

Ἦρως [ΕΕΕΕΕΕ] μὰ δὲν φαντάζεσαι πόσον μου
ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ πόσον γρήγορα τὴν
ἐδιόδακα μολοντὶ τόσον ἐκτενῇ! Δὲν δημα-
σιεύω ἐδῶ κανὲν ἀπόσπασμα, μόνον καὶ μόνον
διότι εὐρίσκωμαι εἰς ἀμνηστία ἐκλογῆς: Ἐπρεπε
νὰ ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὀλόκληρον, καὶ
νὰ ἐδίδες πλέον ἐνδοσυμῶν ἐκ μέρους των
φίλων μας, τὰ ψευδώνυμα των ὁποῖον μὲ τὸσον
τέχνην καὶ ἀρθροῖαν κατέσπειρες εἰς τὰς περι-
γραφὰς σου. Ἐλαβα καὶ τὰ φίλια ποῦ μου ἔστα-
λες μὲ τὸ καραβάκι τοῦ Πατριᾶκου Κόλπου: τὸ
ἐφόρτωσα πάλιν μὲ δικὰ μου καὶ το ἐξανάστειλα.

Μπᾶ! ἡ γλυκεῖαν ἐκπληξὴν ποῦ μου κάμνει
ἡ Ἀγριοβιολέτα! Ἀκούσας τὴν ἐπιστολήν
της: «Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ μου διὰ τὰ
τέσσαρα εὖρημα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωκας, καὶ δὲν ἔ-
χου πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἦ χαρὰ μου
εἶνε διὰ δύο λόγους. Πρῶτον, εἶδα τὸν παπποῦ
τόσον εὐχαριστημένον, ὅσον δὲν τον εἶδα ποτε·
καὶ δεύτερον, διότι ἐφάνηκα κ' ἐγὼ, πρώτην φο-
ρὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀξία εὐσημῶν. Διὰ νὰ
συμμερίσθῃ δὲ καὶ ἡ Κική τὴν χαρὰν μου, τῆς

πέλλω λίγα λουκούμια ποῦ πιστεύω δὲ θὰ
ἔλαβῃ, ὅπως τάγαπούσα κ' ἐγὼ ὅταν ἤμουν
παρὸντα. Ἀκούς ἐκεῖ! μολοντοῦτο—τὸ λέγω
πρὸς τὴν Κική, —τὰ ἐμοίρασε μὲ τὸς ἀδελφὰς
της. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἀγαπητή μου, διὰ τὸ
ἔλπίσόν σου, καὶ ἐθιμοῦμαι δὲ δὲ, εἶνε ἡ πρώτη
σορὰ, ποῦ μου δέχθηκες κατ' αὐτὸν τὴν τρόπον
τὴν ἀγάπην σου. Φίλησέ μου τὸ χεράκι τοῦ παπποῦ.

Ἦ σιγὴ καὶ ἡ ἀνέγνωσα τὸ ἄρθρον ἐκεῖ-
νο—μοῦ γράφει τὸ Σκαφιδάκι [Ε] περὶ τοῦ
Ἐρᾶνου,—ἦτο μία ἀπὸ τὰς εὐτυχιστέρας τοῦ
ἔθους ἐκείνης δὲ θὰ εἶνε ἡ εὐτυχιστέστη, καθ'
ἣν δὲ μᾶλλον τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σχεδίου.

Ἐννοῖται, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑποστηρίξουν τὸ σχέδιον,
θὰ εἶνε οἱ μόνον, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα.

Καὶ δὲ θὰ εἴπωρῃ νὰ προσαρτῇ τὴν πτωχείαν,
ἐπὶ μήπως καὶ ὁ πτωχότερος δὲν εἴπωρῃ νὰ
ἴδῃ δέκα λεπτά τουλάχιστον; Καὶ ἅμα δώσουν
ἐμοί, τὸ ζήτημα ἐτελείωσε.

Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν
ἡ ἐπιστολή σου, ὑπερ' αὐτὸν τόσον καιρὸν, καὶ μ'
ἐχάρουντο εἰς τὴν εἰδησίαν των γάμων τῆς παλαιᾶς
μου φίλης Ἀγγελικῆς Γαλάττης, τῆς Συρικῆς Σριγ-
γίτης. Ἀλλὰ διατὶ δὲν μου ἔστειλες ἀκόμη τὴν
ἐκείνα σου, ἀρ' οὐ ἐπῆρες πρῶτον βραβεῖον;

Τὴν περιμένω.

Φιλήμωρε Παῦ [ΕΕ] ἰθαῦμας τὰς προόδους
σου εἰς τὴν καλλιγραφίαν. Ἐλαβὰ τὴν ὄρασαν
συνογραφίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀλλὰ δὲν θὰ συμ-
περιηρῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι καθὼς βλέ-
πεις εἰς τὸ φύλλον ποῦ σου στέλλω, εἶνε παρὰ
τοὺς ὅρους. ἔχει ὅμως καιρὸν νὰ στείλῃ ἄλλον,
ἂν θέλῃ. Τώρα λοιπὸν θὰ μου γράψῃς ὅπως ἄλ-
λοτε συχνά.

Τέτις τῆς Ἀχαΐας [Ε] διὰ τὴν μαγικήν σου
ἐκείνα. Τὸ ψευδώνυμον, ἂν δὲν στείλῃς ἄλλα καλ-
ήτερα, εἶνε δεκτὸν ὥστε εἴπωρῃς νὰ στείλῃς
τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς.

Πιστοτάτη εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της ἡ Ναυτο-
πούλα, διὰ πάλιν μοῦ τὰ γράφει εἰς τὸ τεφρό-
ν: «Ὅτι ἐξακολουθεῖ καὶ πάλιν νὰ εἶνε δημοφιλὴς»

καὶ ἔμεινε ἐκπληκτικὴ πρὸ τῆς φωτογραφίας τοῦ
Ἀρχαίου (τὸ σοβαρὸν ὕψος ἀπέκτενσε, λέγει,
ἐνῶ ἦρχον νὰ τὸν σέσωμαι) δὲ ἡ Φιλοδόκος

ἔβλεπε τῆς εἰς τὸν πολυβιβλίον των κότεσον, δὲ
ἡ ἐπιστολή τοῦ Χ. Σαδοῦκα τῆς μικρῆς ἀριστο-
ματίας, καὶ τὴν ἐνθουσίασε τόσον πολὺ,
ὥστε, . . . ἀλλὰ δὲ μὰς τὰ πῆ μεθαύριον, διότι
τώρα κλείει τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἄχ! ἔλεγεν ἡ Ἀσπρούλα, ἡ καλὴ μου
φίλη, ἂς ἐνθυνοῦσα ἐν πρῶτῃ καὶ ἂς εὕρισκα εἰς
τὸ χεῖρ μου δέκα δραχμὰς, νὰ ψηρῶ ἀμέσως
τὴν αὐτῆς τῆς χρυσῆς μου Διαπλάσεως! Καὶ
τὸν θάνατον: ἔσπινε ἕνα πρῶτ, καὶ αἰσθάνε-
ται εἰς τὸ χεράκι της καί τι. . . Κουτσάει, καὶ
τὴν ἀνταρτίαν τὴν χαρὰν της, ὅταν βλέπῃ ἕνα δε-
κάδραχμον. Τῆς τὸ εἶχε βάλῃ ὁ καλὸς της μπα-
μπάς, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο.

Τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας - τὴν ὁπο-
ία, εἰλκεῖται χωρὶς, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσε-
χές, —μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη ὁ Ἀπόστολος Γ. Ταμ-
βάκης καὶ ὁ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος.

Ἀσπασμοὶ Πληροφροῖται: ἡ Ἰόνιος
ἦρως συγγαίρει τὴν Ναυτοπούλῃν διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν τοῦ πατρὸς της ὡς δημάρχου (καὶ ἡ
Διάπλασις τὴν συγγαίρει ἐπίσης) — ἡ Χλόη τοῦ
Κηρύσσιν ἀνταρτῇ τὸν Τριγυλλί καὶ ἀνα-
μνηστικὰ τῶν Μυστικῶν του. — ἡ Ταχυδρόμος Περι-
στερὰ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ὀδρατοῦ τῆς Ἐλλά-
δος — ὁ Λευκοπτερος Ἀγγελος ἀσπάζεται τὸν
Ζεβάρ καὶ ζητεῖ τὸ ὄμν. του, πληροφροεῖ δὲ τὴν
Ἀσπασμένην Σατωθριάνδον δὲ θὰ μᾶλλον καὶ
ἐνῶ τὴν νύκτα, ὅταν ἀναλλάξουν Μ. Μυστι-
κὰ — ἡ Μαθήτρια Καλλιτέχνης ἀσπάζεται τὴν
Ἀσπασμένην Ναυτοπούλῃν καὶ Λίθον Προσέχ-
ματος — ἡ Ἀσπασμένη Ναυτοπούλα ἀσπάζεται τὴν
Μαθήτριαν Καλλιτέχνην καὶ τὴν ἐρωτᾷ ποτε
θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σχολεῖον: Ζητεῖ δὲ τὰρχικὰ

τῆς Δερουχέτης: ἐπίσης καὶ ἡ Μιμῆζα — τὸ
Λιονοσκεπὲς Ὅρος συγγαίρει τὸν Ἀρ. Σα-
δοῦκα, διὰ τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποῖαν εἰδεί-
ε πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ιδέας τοῦ Ἐρᾶνου —
ἡ Ζηλεμένη Βοσκοπούλα ἀσπάζεται τὴν Μα-
θητρίαν Καλλιτέχνην καὶ Σοφίαν Περιβο-
λαροπούλῃν — ἡ Βομερὰ δὲ ἀσπάζει αἱ τὴν
Ἀγρίνη Φίλιαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ δὲ τῆς
γρίφου πλέον — ἡ Δερουχέτης δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς
Φιλοδόκου Ἐλληνίδος προαίρεσιν ἀλλογραφῆ-
σαν, καὶ ἀναμνηστικὴν τῆς πληροφροεῖας διὰ
τὴν Ταυτέτην δὲ θὰ ἦτο ὅπως περιττὸν νὰ κρύ-
πεται ὑπὸ ψευδώνυμον, ἐνῶ ἐνδεὲς τὰ ἀρχικά της
εἰς πάντα ζητοῦνται: — ὁ Ἀνθιπὸς Στέφανος
ζητεῖ ἀλλογραφίαν μὲ τὸν Κόμητα τῆς Ἐρ-
μουπούλεως καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Συριακοῦ Ἰπ-
πότου — ὁ Ζεβάρ ζητεῖ ἀλλογραφίαν μὲ τὸ
Πίλ - Νίλ: ἡ δὲ Παπαρούνα τοῦ Τσομαγιοῦ
μὲ τὴν Ναυσικάν — ἡ Χειμωνιάτικη Διακὰ δὲ
ἀσπάζεται τὴν Κόρην τοῦ Βουνοῦ καὶ ζητεῖ τὰρ-
χικὰ τοῦ Στοατηγῶ τοῦ Βατερλῶ — ἡ Βα-
σιλὴ τῆς Ἐρήμου ἐρωτᾷ τὴν Φιλήμωρον Νεά-
νιδα ποῦς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἔσοχόν: — ἡ Μοῦσα
τῆς Ἀστρονομίας δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Φεγγό-
βολης Δυοῦδας καὶ Ἐλληνίδος Ἐδάφους
προαίρεσιν ἀλλογραφίαν καὶ ἀναμνηστικὴν ἐπιστο-
λὰς των: — Αἱ λοιπαὶ εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλλογραφίαν μου
καὶ τοὺς Διακριτικούς μου τοὺς νέους μου φίλους:

Ζοφερὸν Νέφος (Π. Π.

δρους του Διαγ. των λύσεων θά εἴς τις πᾶσαν σχε-
τικὴν πληροφορίαν· τὸν Γρίφον σου δὲν ἐνόησα
πῶς προκύπτει ἡ λύσις;) **Ἀνθρον Στέφανον**
(εὐχόμενα νὰ γίνῃ καλὴ ἡ σεβαστὴ σου μη· ρα·)
Ἡρόδοτον τὸν Σηλυβριανὸν (ἔχει καλῶς·) **Κερ**
κυραῖκην Νύκτα (μὴ τοὺς μέμψεις καὶ ποῦ
συλλογισθῇ· εἰς ἐγὼ πολλοὶ σὺλλογοι καὶ οἱ
ἄλλοι ἐξήγησαν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους·) **Ἀρδα**
Λονοῖαν (ΕΕΕ) διὰ τὴν ὥραν καὶ πληθὺν ἁ-
γάτης ἐπιστολὴν σου· πλὴν καὶ ὅμως ἔκμας
νὰ μου γράψῃς· δὲν ἀμυβῶμαι δὲ καὶ φίλος θά
ἐξακούσῃς· διὸν σου τὴν ἐπιστολήν ὑπὲρ τῆς δια-
δόσεως τοῦ φύλλου, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς·)
Ἀρριμένο Κῶμα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξ-
σπᾶσμα· ἀλλὰ μὴ νομίζεις διὰ αὐτὸ ἐξουσίαις
διὰ τὴν σωτηρίαν σου· θέλω νὰ μου γράψῃς ὅπως
πρωτῶ·) **Χειμωνιάτικην Λακκιδαν** (Ε) διὰ
τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «Ἰπὲρ
Πατρίδος»·) **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** (Ε)·
καὶ δὲν τόμος, βίβλος, ἔχει τὰ ἱερά σου θέληματα
καὶ δὲν εὐχαριστῶ νὰ εἶναι ὁμοῖα μετὰ τοὺς ἄλλους·
ἄλλοις εὐχαριστῶ· βασιλεῖς· τῶν ἐνδόξων ἄν-
δρῶν· τῶν ἐξ ὅλων τῶν· διοικήσεων· τῶν ἐνδοξῶν
Πατρίδων· ἄλλοις εὐχαριστῶ τῶν Μνησίων,
τῶν ἔχοντων· Γελοιογραφικὴν Ἐπιβόησιν ἄλ-
λο εὐχαριστῶ Ἀθηναίους· Ἐπιστολὴν, τῶν ἔχον-
των· Ἀθηναίους Περιπίτους· καὶ εἰς τὸ μέλ-
λον πάλιν θά ἔχωμεν ἄλλα, καὶ οὐτὸ καθέστι·
ὥστε, ἐκεῖνος ποῦ θά ἔχῃ τὴν σεοῖαν τὴν ῥώμην,
θα ἔχῃ ἀπ' ἑαυτοῦ·) **Ἀντώνιον Καραμυλῶν** (ἔ-
στειλα καὶ τὸ 31ον) **Ἀπόστολον Ἀκτὴν** (ἡ
ὁπία ἐδέχαστο τὸ «Ἰπὲρ Πατρίδος» δύο φορές
ἐνός τῶρα, καὶ θά τὸ διαβάσῃ ἄλλες ἐκατόν·)
Ἀνδρὸν Μέναν Φ. Ζητῶνος (σ' εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸ ἐξσπᾶσμα·) (Ε) διὰ τὸν ὥρην τρόπον,
μετὰ τὸν ὅποιον μοῦ διηγεῖσαι τὸ ἐπεισόδιον τοῦ
κλεπτοῦ·) **Ὀλίαν τὸν Γριπέα** (ἐργασία λοιπὸν,
ἐργασία·) **Ροδοφυτισμένην Δύσαν** (τὴν χρωμα-
τικὴν ζωγραφίαν·) **Ἐστὴν** (τὴν ἔκμας·) **Στίριγμα**
τῆς Μητρὸς (σὲ συγχάριον· ἐστὴν) **Μαρινὸν**
Σεληνόφω (τὸ δικὸν μου σχέδιον πῶς σου ἐ-
φάνη·) **Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας** (ΕΕΕ) διὰ
τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν· νομίζω δὲ ἡ
ἀπάντησις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξήγησε τὴν πατριω-
τικὴν σου ἀγαπάτην, ἦτο εἰρωνική, καὶ θέλει
νὰ εἶπῃ ἄρ' ὅτις τὸ ἐναντίον·) **Πελοπόννησον Ἐλ**
πδα (Ε) σὲ συγχάριον διὰ τὸ ἄριστον θά πα-
ραδόξω τὴν ἀμέλειαν, — διὰ τὴν ὁποῖαν ἄλλως
τε εἶσαι δικαιολογημένη, — ἂν μοῦ γράψῃς· τῶρα
συχνὰ νὰ σημειώσῃς πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν
σου·) **Ζωγράφον τὸν Θαλασσινὸν, Νικητὴν τοῦ**
Παιωνίου (ἐπιβόη· νὰ μου γράψῃς, ἂν ὅσα ἡ
κουτέ· ἦσαν ἀνωτέρα τοῦ βιβλίου· αἱ πληροφορίες
σου εἰς τὸ προσεχές·) **Λευκοκίματον Αἰγία-
λόν**, (ὁ ὅποιος ἐξεσπᾶσθε, καὶ δὲ μόνον ἐξε-
σπᾶσθε, ἀλλὰ μοῦ ἐνέγραψε καὶ πληροφορίαν,
ὁλοκληρὴν συνδρομήν διὰ τὸ 1900 μετὰ 10 δραχμὰς·
ὅγι· του·) **Τετραπέρατον** (ἡ ὁποία θά δώσῃ
μὴν ἀπογευματινὴν, δταν ἐπιτύχῃ ἡ αὔριος
τοῦ φύλλου· καλὴ ἔχουν νὰ γίνωνται χαρὰς καὶ γλέν-
τια·) **Ν. Κόλ. Κ. δεκαβάλλαν** (ἔγινε κατὰ τὴν
ἐπιβόησιν σου· ἀλήθεια, ὁ γέρον· Φαῖς μετὰ τὰς
διαβολοὺς καὶ τοῦ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέ-
ροντα πρόσωπα τοῦ «Ἰπὲρ Πατρίδος»· τίσι·
παθῆς ἐν τῇ πατριωτικῇ σου τρέφῃ·) **Τάκινθον**
(ἐστὴν) **Ἡρώκην Εἰρος** (ἐστὴν) **Κάριον**
Σόλδα (ΕΕΕ) διὰ τὴν ἐνδοξοτάτην ἐπιστολήν σου·
ἂν αὐτὰ θά γίνωνται· καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη·)
Ἀστρο Κάρθουνο καὶ Βρετανικὸν Ἀδόντα
(σὲ συγχάριον διὰ τὴν προθυμίαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν
ἐσπούδατε νὰ στείλῃτε τὸ ἔρατό, σας καὶ πρὸ τῆς
ἐπιστομῆς προκρινέσθαι· ὁ δεύτερος φάκελος τῶν
Μ. Μυστικῶν, ὁ μεγαλύτερος, βιβλίου θά ἔχῃ
γραμματικὴν, ἂν προκύπτει νὰ μοῦ τα στείλῃ-
τε ταχυδρομικῶς·) **Θεραπεινίδα τὸν Μουδὸν**
(ὥρην πάλιν ἡ ἐπιστολὴ σου, εὐγε·) (ΕΕΕ)
Ἀστροποταμίτην (Ε) ναι, μοῦ ἤρσε ἡ
ἐκδοὺς τοῦ Διδασκάλου τῆς Μαθητικῆς Εἰκόνος·)
Πεντασμένον Καρχαρίαν (ἐστὴν) **Ἐλκρινὴ**
Φιλαν (Ε) διὰ τὴν ὥρην περιγραφὴν·) **Δη-**
μήτριον Πικιώνην (περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ

ψευδωνύμου, ἔτι τὸ Ἀ· Κερίλαον τοῦ Ὁδηγοῦ
τῶν Συνδρομητῶν·) **Ἀγνὴν Φιλαν** (βεβήως,
ὁ λόγος τῆς ἀνωμάλου· εἰς τὴν Ἀθλητογραφίαν
εἶναι αἱ καθήκοντες, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται
αἱ ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστολὴν· σὲ συγχάριον διὰ τὰ
πατριωτικὰ σου αἰτήματα· καὶ [Ε] διὰ τὴν ὥ-
ρην σου ἐπιστολήν·) **Ἀστρο Λαγροῦδα** (ἀ-
πεναντίας μ' εὐχαριστῆτες πολὺ· ἡ Κικὴ σὲ ὑ-
περευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματικώματα· ἔγω παρὶ
ποῦν ποῦ δὲν μου γράψῃς· συχνά·) **Σοφὸν Σω-**
κράτην (διὰ τὴν ἄλλαν· ψευδώνυμον, πρέπει νὰ
συμμορφῇ· μετὰ τὸν Ὁδηγόν·) **Τριχυμῶδη**
Λευκάν (διὰ τὴν ἀντιλήψιν·) **Καταρμαλλῶν**
Λευκάν (λοιπὸν Ζήτησιν·) καὶ καλὴν προῖον·) **Βασί-**
λυσαν Ζηνοβίαν, Τυδέαν, Μανίαν Ζάννου
(μετὰ τὰ θερμώματα συλλογιστῶν μου διὰ τὸν βί-
βλον τῆς ἀντιλήψης σου·) **Ἰατρὸν τὸν Συν-**
δρομητῶν (ἐλθρήτην·) **Σαρδανάπαλον** (δὲν
ἀναμνηστικὸν διόλου εἰς τὰ πολιτικὰ· αἱ γυναι-
κες, βίβλος, δὲν ἔχουν ψῆσον·) **Ἀγροῖσαν**
Σπαθαρότυλον (ἐστὴν) **Βράχον τῆς Νερα-**
μπατόδας (σὲ συγχάριον·) **Νεραΐδαν τὸν Σπε-**
τῶν (πολὺ ἐχάρηκα τοῦ ἔμμελ· διὰ τὴν ἐπὶ τὴν
εὐχαριστήριον διαβίβλιν τοῦ φύλλου μου καὶ με-
τόσθι ἀνυπομονήσαν τὸ περιμένειν καὶ Σάββα-
τον·) **Δοῦρην Σαπουράκην** (πιστὸν εἶναι
τῶρα θά εἶσαι κατεντασμένος μετὰ τὴν ἐπαρ-
μογήν τοῦ σχεδίου·) **Συναχωμένον Ποτικόν**
([Ε] διὰ τὴν ὥρην ἐπιστολήν σου·) **Λερόστα-**
τον Φιλομυσοῦν Νεφρίδα (εὐχαριστῶ· ἵρ οὐ
εἶναι γερανοῖς, εὐχαριστῶ νὰ ἔχῃ γερανοῖς ψευ-
δώνυμον· ἀλλὰ θά το γράψω· μ' ἑλληνικὰ στοι-
χεῖα· πῆ·) **Εὐαγγέλιον**, **Φερρῆς** — μέν· νίχτ·
καὶ·) **Αἰγίνατον** **Ἀθηνῶν** (χαίρω ποῦ ἔγινε
καλὰ ἡ μητέρα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐν-
θυμήθῃς ἀμέσως·) **Φιλοδοκὸν Ἑλληνίδα** καὶ·
καὶ·

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Σε-
πτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Νοεμβρ.

Ο ἄρθρος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γραφῇ
τὰς λύσεις τῶν ἀσκητικῶν, πωλεῖται ἐν
τῇ Πραξίᾳ μας εἰς ποσὸν ἑκατοῦ·
περίτοι 20 φύλλα καὶ τεμάτια pp 1

538. Δεξιόγλωσσος.

Ἄν θελήσῃς ἕνα γράμμα νὰ συγγράψῃς μετὰ ἄλῳνα,
Μίλος ἔγενεν ἐμπρὶς σου καὶ ὅπλον... διὰ τὸν Σμ-
φῶνα!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰπτότου Γουέλμου

539. Συλλαβόγλωσσος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι ἐπὶ ῥήματι καὶ ὄν
Δὲν ἄρῃον τὸ δευτέρον μου
Ὅταν ἐπὶ ῥήματι σὶόν οὐρανόν
Τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Π. Δρίθα

540. Στοιχειογλωσσος.

Εἰμαι ὅρος· καὶ ἕνα γράμμα
Στὴν ἀρχὴν ἔαν προσθεῖς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς
Μέλος γίνωμαι ἐν τῷ ἄλῳ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δοῦρην

541. Κῦδος.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
πὸ τοῦ διὰ γράμματος
ῥῖτος· ὥστε νὰ ἀναγινώσκου-
ται· ὁρίζοντες ἐκ τῶν ἄ-
νω κατὰ σειρὰν· 1. ρή-
ματ· 2. θεοῦς θαλάσσια
3. ὑγρὸν τοῦ σώματος·
4. πένον· Καθίστα· ἐξ
ἀριστέρων κατὰ σειρὰν·
1, πόλις τῆς Ἀσίας· 2, νόσος· 3, ποταμός· 4,
νῆσος. Εἰς δὲ τὰς διχαρῶνας, ἐπάνω· πρόσωπον
τῆς Πραξί· πρόσθεν· Κάτω· ἀντωνυμία, ἔξω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου

542. Πυραμίδς.

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πυρῶν·
* + * = Μέλος τοῦ πρώτου.
* * + * * = Θεὸς τῶν Ρωμαίων.
* * * + * * * = Πιτῶν.
* * * * + * * * = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουέλμου Τάλλου

545 - 545. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. — Ἀετός, φάλαρις, ἀπὸ δὴν, κίττα, πάντα πηγά.
2. — Λαίμαργε, τὰ μῆλα μὴ ἀφίγγῃς ἀκαθάρστα.
3. — Δωπὲ του νὰ φάγῃ ἀμέσως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασίλειου τῶν Κορσικῶν

546. Λογοπαίγιον.

Ποῦς ἔχει 1000 χέρια καὶ πόδια;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριχυμῶδου

547. Δεξιόγλωσσος.

Ζητεῖται λέξις ἑλληνικὴ, ἔχουσα ἐπὶ τὰ γράμματα,
ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα ν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

548. Φύρδον Μίγδον

Ὅτι πρέσβεις φρονόται.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεταχρησίου Ναιτοῦ

549. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικὰ συλλαβὰ τῶν ἐπομένων λέξεων
ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖαν παροιμίαν ἀντι-
στοιχοῦσαν πρὸς τὴν δημώδη· Κατὰ μᾶλλον κατὰ
κῆρυ, κάμειν καὶ γιὼ Ζεφείρη.

1. Ζῶν φορητὸν. 2. Τεχνίτης. 3. Οὐρανὸν
σῶμα. 4. Πνευματικὸς ποτὶς. 5. Πιτῶν. 6.
Γεωμετρικὸν ἐργαλεῖον. 7. Εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ
ὑμνου. 8. Ἐπιθετοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. 9. Ἐπίγραμμα
ἐκ μετοχῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαλαῖος τοῦ Αἰγίου [Ε]

550. Φωνηεντόλογον.

γν—χρστ—πλν—στυ—κς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τελειοῦ Χιλιότου

551. Γρίφος.

Μ

εἰς
εἰς αὐτόν
εἰς
εἰς
εἰς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζεφείρου Μισαίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκητικῶν τῆς 10 Ἰουλίου ἔ.

401. Ναυπλῖον (ναυ· πλοῖον). — 402. Δόξα·
λόγος. — 403. Λιχανός, χαλινός. — 404. Σο-
φία, Σόφια. — 405.

ΧΑΡΑ (τΑΡΑΧήν). — 406. ΣΕΡΙΦΟΣ
ΑΛΑΣ (ΣΑΛΛαίς). Ε Ο Α Υ
ΡΑΚΗ (Η ΚΑΡΥδών) Ρ Ο Π Α Ο Ν
ΑΣΗΡ (ὁ ΚΡΗΣ Αγαπᾷ) Ι Α Α Τ

407. Ὑατα (βλέπει ΕΝΑ ΦΑΛΑΚΡΑ
λαγών). — 408 — 409. 1. Η Ο Ο Ρ Γ
Διάπλασις εἶναι περιπόδιον ΕΥΝΤΑΓΗ

ἐκδομένονον κατὰ Σάββατον ἐν Ἀθήναις. Ὑπὸ
χει δὲ ἐπὶ 21 ἔτη. — 2. Ἡ Μαρία καὶ ἡ Εὐφρ-
δίκη πηγαίνον εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλ' ἡ Μα-
ρία εἶναι ἐμπλήρης, ἡ δὲ Εὐφροδίκη ἀμείνων.

αὐτὴ ἡ διδασκαλία ἀγαπᾷ μὲν τὸν Μαρίαν,
τὴν δὲ Εὐφροδίκη οὐκ. — 410. Τὸ Ο το Μ καὶ
τὸ Α εἶναι ὁμοία [Ο, Μ, Α]. — 411. ΠΑΤΡΑΙ-

ΣΙΦΝΟΣ [1. Πάσχα. 2. Αμύσος. 3. Τυφός. 4.
Ρήνος. 5. Ἰσχυρὸν. 6. Ἰσχυρὸν]. — 412. Ἀγὰν
ἀγάλη γίνεται ἡ ἀγορεύει μῆτι. — 413. Ἡ δὲ

πικρία πλεῖστα νικᾷ προσκόμματα.